

poismehhel wähhemat murret ollewad. Om-
meti nüüd tulli teine nou: Sest ta näggi
Kadrit, ja kummagi südda tundis teise
kutsmist. Siiski ei wibind Kadri senn-
na jämata, waid läks pea jälle koio.

Agga et kül Jaan sedda murretsema
jái, et Kadri ni ussinaste ärralainud, wot-
tis ta siiski mõttelda: kas ta ka ni wag-
ga peaks ollema kui ta peält näitis, sest
mitto assi kula karwa, ja küsis
omma issa õe, Sare Jüri naese käest,
mis head eht alwa ta temmast piddi tead-
ma? Ja se ütles: „ei sedda last woi
hki laita; mind ta rõmustab ni mitto
kord kui tulleb, sest temma meel juhhatab
ka minno laste meelt“ — Meed sannad
wa-usid Jani süddame põhja.

Jubba taim orras laenetas ja rohhi kat-
eis teit kohhad, et kannapoeg ja kannagi
tulli eest warjo said. Jubba õitses toini-
kas ja pihlakas, ja teit jüggu lilled teggid
heina- ja taja-maad kenneks. Agga leht-

pu andis warjo, ja teit metsad hellisesid lin-
nude headest — Siis tulli jälle Jaan übbe
laupäwa-õhto willoga, kui õpil hüdis, omma
issa õdde waatma. Ja kui ta senn-na küllase
fai, näggi ta Kadrit, wet kaerust wotwad,
ning ütles mõdaminnes temmale, tedda terre-
tades: „anna jua tefäiale.“ Ja Kadri andis
sedda temmale omma puhta kappaga. „Ei
ma sedda teie kaset ellades ei unusta!“
hüdis Jaan, kapp taggasi andes. Ja Kadri
loi silmad mahha, üteldes: „ära püka al-
wa an-net;“ winnas wet peäle ja läks koio.
Agga senna perrese, kus ta Janit teadis oles-
wad, ta ei lainud mitte. Sest ta arwas:
„kui temma südda nenda minno pole weab,
kui minno südda temma pole, siis otjib
temma mind, ja se tüdruk ei marja mid-
dagi, kes jookseb mehhe wasto.“

Jubba heina-loog pandi sa-usse ja ruffi
põllud juitsefid. Jubba masikas oli waimis,
ja kaarlad jäid maggulaks ja poesa-marri-
hakkas punnama, ning päike teit taewa-